

A close-up, black and white photograph of a woman's face, focusing on her eyes and mouth. She has dark, smoky eye makeup and is looking slightly to the left. Her mouth is open, revealing sharp fangs and a stream of blood dripping from her lower lip. She is wearing a dark leather jacket. The background is dark and textured.

Bok #2 i
the Vampire Journals

älskad

morgan rice

Morgan Rice

Älskad

Серия «Vampyrjournalerna», книга 2

Аннотация

Tillsammans ger sig Caitlin och Caleb av för att finna det enda som kan stoppa ett krig mellan människor och vampyrer: det förlorade svärdet, ett föremål från vampyrernas legender som ingen ens vet om det existerar. Om de skall ha något hopp att finna svärdet så måste de först söka spåren i Caitlins förflutna. Är hon verkligen den utvalda? Jakten inleds med att söka efter Caitlins pappa. Vem var han? Varför övergav han henne? De kommer allt närmare sanningen och chockas av upptäckten om vem hon egentligen är. Men de är inte ensamma att söka efter det legendariska svärdet. Svarta flodens förbund är också på jakt och ligger tätt i hämlarna på Caitlin och Caleb. Ännu värre är att Sam, Caitlins lillebror, även han är besatt av att hitta deras pappa. Sam tvingas upptäcka att han tagit sig vatten över huvudet och han kastats mitt in i ett vampyrkrig. Kommer han att äventyra deras sökande? Caitlins och Calebs resa för dem förbi mängder av historiska platser - från Hudsonaldalen, till Salem, till hjärtat av det gamla Boston - fram till den plats där man en gång hängde häxor, på kullen vid Boston Common. Varför är dessa platser så viktiga för vampyrerna? Och vad har de för samband med Caitlins anor, och med den hon håller på att bli? Men kanske kommer de inte att klara sitt uppdrag. Caitlins

och Calebs kärlek växer. Och deras förbjudna romans kan förstöra allt som de försöker uppnå... "ÄLSKAD är andra delen av serien och lika lysande som den första (OMVÄND), fullpackad med action, romantik, äventyr och spänning. Boken är en utmärkt fortsättning på serien och får dig att längta efter mer från Morgan Rice. Om du älskade första delen, se till att lägga vantarna på den här och bli förälskad på nytt! Boken kan läsas som en fortsättning, men Rice skriver på ett sätt som gör att du inte behöver ha läst den första för att njuta av den här fantastiska delen. " --Vampirebooksite.

Содержание

ETT	14
TVÅ	27
TRE	46
FYRA	51
FEM	56
Конец ознакомительного фрагмента.	62

älskad

(Bok #2 i The Vampire Journals)

morgan rice

översättning biörn tjällén

Sagt om En vampyrs dagbok

”ÄLSKAD är andra delen av serien och lika lysande som den första (OMVÄND), fullpackad med action, romantik, äventyr och spänning. Boken är en utmärkt fortsättning på serien och får dig att längta efter mer från Morgan Rice. Om du älskade första delen, se till att lägga vantarna på den här och bli förälskad på nytt! Boken kan läsas som en fortsättning, men Rice skriver på ett sätt som gör att du inte behöver ha läst den första för att njuta av den här fantastiska delen.”

--Vampirebooksite.com

”THE VAMPIRE JOURNALS är en serie med utsökt intrig, och särskilt den andra delen, ÄLSKAD, är den typ av bok som är svår att lägga ifrån sig på kvällen. Slutet är en verklig rysare som ger lust att köpa nästa del, bara för att se vad som händer. Den här delen var som synes ett stort steg framåt för serien och får högsta betyg.”

--Dallas Examiner

”I ÄLSKAD, visar sig Morgan Rice återigen som en extremt talangfull berättare... Det mest underhållande med ÄLSKAD

är alla historiska referenser. När en bok innehåller verkliga historiska sammanhang på det här sättet så blir man alltid mer fascinerad av vad som händer med huvudpersonerna.”

--The Romance Reviews

”OMVÄND är en klar rival till TWILIGHT och VAMPIRE DIARIES, och en som får dig att vilja fortsätta till sista sidan! Om du gillar äventyr, kärlek och vampyrer så är det här en bok för dig!”

--Vampirebooksite.com

Om Morgan Rice

Morgan Rice är den storsäljande författaren av THE VAMPIRE JOURNALS, en serie för unga vuxna med hittills elva böcker; THE SURVIVAL TRILOGY, en postapokalyptisk thriller med hittills tre böcker, och den storslagna försäljningssuccén, fantasyserien TROLLKARLENS RING, med hittills tretton böcker.

Morgans böcker finns både som ljudböcker och i tryck och har hittills översatts till tyska, franska, spanska, portugisiska, japanska, kinesiska, svenska, holländska, turkiska, ungerska, tjeckiska och slovakiska (och med översättningar till fler språk på väg).

Morgan älskar att höra från sina läsare! Besök www.morganricebooks.com och skriv upp dig på maillistan, få en gratis bok och andra gratisprylar, ladda ned appen med de senaste, exklusiva nyheterna. Håll kontakten på Facebook och

Twitter!

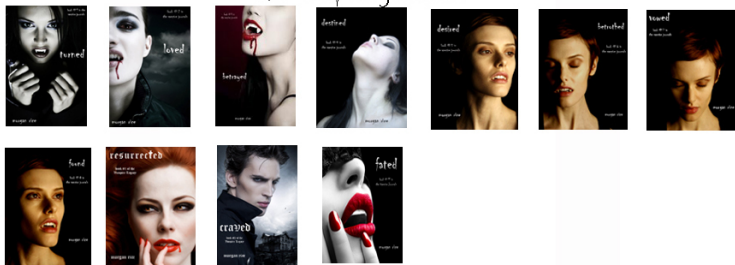
THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

Böcker av Morgan Rice

THE SORCERER'S RING / TROLLKARLENS RING
A QUEST OF HEROES (Book #1) / HJÄLTARS VÄG
A MARCH OF KINGS (Book #2) / KONUNGARS

MARSCH

A FATE OF DRAGONS (Book #3) / DRAKARS ÖDE

A CRY OF HONOR (Book #4) / EN KAMP OM ÄRA

A VOW OF GLORY (Book #5) / ÄRANS LÖFTE

A CHARGE OF VALOR (Book #6) / ETT TAPPERT

ANFALL

A RITE OF SWORDS (Book #7) / SVÄRDSRITEN

A GRANT OF ARMS (Book #8) / VAPENGÅVAN

A SKY OF SPELLS (Book #9) / BESVÄRJELSERNAS

HIMMEL

A SEA OF SHIELDS (Book #10) / ETT HAV AV
SKÖLDAR

A REIGN OF STEEL (Book #11) / STÅLFURSTEN

A LAND OF FIRE (Book #12) / ELDENS RIKE

A RULE OF QUEENS (Book #13) / DROTTNINGARS

VÄLDE

THE SURVIVAL TRILOGY /

ÖVERLEVNADSTRILOGIN

ARENA ONE: SLAVERUNNERS (Book #1) / ARENA

ETT: SLAVJÄGARNA

ARENA TWO (Book #2) / ARENA TVÅ

THE VAMPIRE JOURNALS / EN VAMPYRS DAGBOK

TURNED (Book #1) / OMOVÄND

LOVED (Book #2) / ÄLSKAD

BETRAYED (Book #3) / FÖRRÅD

DESTINED (Book #4) / ÄMNAD

DESIRED (Book #5) / ÅTRÅDD

BETROTHED (Book #6) / TROLOVAD

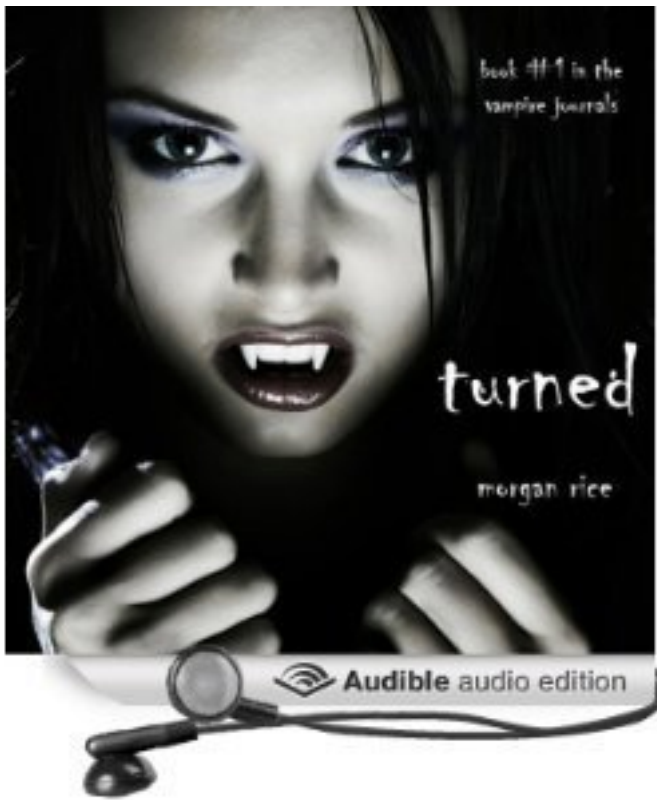
VOWED (Book #7) / VIGD

FOUND (Book #8) / FUNNEN

RESURRECTED (Book #9) / ÅTERUPPSTÅNDEN

CRAVED (Book #10) / BEGÄRD

FATED (Book #11) / DÖMD

Höra

[Amazon](#)

[Audible](#)

[iTunes](#)

INNEHÅLL

ETT

TVÅ

TRE

FYRA

FEM

SEX

SJU

ÅTTA

NIO

TIO

ELVA

TOLV

TRETTON

FJORTON

FEMTON

SEXTON

SJUTTON

ARTON

NITTON

TJUGO

TJUGOETT

TJUGOTVÅ

TJUGOTRE

TJUGOFYRA

TJUGOFEM

TJUGOSEX

TJUGOSJU

TJUGOÅTTA

TJUGONIO

Copyright © 2011 av Morgan Rice

Alla rättigheter förbehålls. Utöver vad som tillåts enligt U.S. Copyright Act 1976, så får inga delar av denna publikation reproduceras, distribueras eller överföras i någon form eller några medel, lagras i databas eller annan lagring, utan författarens tillåtelse.

Denna e-bok medför enbart rätt till din personliga läsning. E-boken får inte säljas vidare eller ges bort till andra. Om du önskar dela med dig av boken, vänligen köp ytterligare en kopia avsedd för mottagaren. Om du läser denna bok utan att själv ha köpt den, eller om den inte var köpt enbart för dig, vänligen återlämna den och köp ditt eget exemplar. Tack för att du respekterar författarens hårda arbete med boken!

Boken är ett skönlitterärt verk av fiktion. Namn, karaktärer, företag, organisationer, platser, tillställningar och händelser är produkter av författarens fantasi eller använda med skönlitterära ändamål. Eventuella likheter med verkliga personer, levande eller döda, är fullkomligt slumpartade.

Omslagsbilden ©iStock.com/© Ivan Bliznetsov

FAKTA:

År 1692 drabbades en stor mängd tonårsflickor i Salem av

en mystisk sjukdom. Den gjorde dem hysteriska och fick dem att var och en och oberoende av varandra skrika att de plågades av häxor i samhället. Det var upprinnelsen till häxprocesserna i Salem.

Ännu idag vet man inget om den mystiska sjukdom som drabbade flickorna.

Hon drömt i natt, att hon min bildstod såg,
Som, lik en vattenkonst, ur hundra hål
Göt idel blod; och mången Romare
Kom glad och log och tvådde sig däri.
Och detta anser hon för aningar
Och olyckstecken...

--William Shakespeare, Julius Caesar II, 2.
(övers. Hagberg)

ETT

Hudson Valley, New York
(Nutid)

Caitlin Paine slappnade av, för första gången på veckor. Hon satt bekvämt på golvet i den lilla ladan, vilade ryggen mot en höbal och andades ut. En liten eld sprakade i eldstaden några meter bort. Hon hade just lagt in ett nytt vedträ och eldens knaster fyllde henne med tillförsikt. Det var mars ännu och natten hade varit ovanligt kall. Natthimlen syntes genom fönstret på väggen mittemot och hon såg att det fortfarande snöade.

Ladan saknade annan uppvärmning, men hon satt tillräckligt nära elden för att lindra den värsta kylan. Hon trivdes där och kände hur ögonlocken blev allt tyngre. Ladan doftade av brasan, och när hon lutade sig längre bakåt kände hon benen och axlarna slappna av.

Men hon visste att det verkliga skälet till att allt kändes så fridfullt vare sig var brasan eller höet, eller ens att ladan gav tak över huvudet. Det var tack vare honom. Caleb. Hon satt och såg på honom.

Han vilade på andra sidan rummet, några meter bort och alldeles stilla. Han sov och hon tog tillfället i akt att studera hans ansikte, hans perfekta drag och bleka, genomlysande hy. Hon hade aldrig sett ett ansikte med så perfekt utmejslade drag. Det

var överkligt, som att se på en staty. Hon kunde inte förstå att han levtt i tretusen år. Hon var arton, men såg redan äldre ut än honom.

Men det var mer än bara hans utseende. Han hade en utstrålning, en särskild, svårfångad energi. Och ett stort lugn. När hon var i hans närhet kändes det som att allt skulle bli bra.

Hon var glad att han fortfarande var där, med henne. Och hon tillät sig själv att hoppas att de skulle fortsätta vara tillsammans. Men samtidigt som hon tänkte den tanken bannade hon sig själv. Hon visste att hon bara gjorde det svårt för sig själv. Killar som han blev aldrig kvar. Det visste hon. De var helt enkelt inte gjorda för det.

Caleb sov så lugnt, med så lätta andetag att hon hade svårt att säga om han överhuvudtaget sov. Han hade varit ute tidigare, för att finna föda. När han återvänt hade han varit mer avslappnad, bärande på en trave vedträn. Och han hade listat ut ett sätt att tända till vid ladans dörr för att stänga snöyrån ute. Han hade tänt elden, och nu när han sov höll hon den vid liv.

Hon sträckte sig efter glaset med rött vin, läppjade på det och kände hur den varma vätskan långsamt hjälpte henne slappna av. Hon hade hittat flaskan i en kista gömd under lite hö. Hon hade kommit ihåg att hennes lillebror, Sam, fått ett infall och lagt den där. Hon drack aldrig annars, men såg inget fel med ett par droppar nu, särskilt efter vad hon varit med om.

Hon höll dagboken i knäet, med en ny sida uppslagen, pennan i ena handen och glaset i den andra. Hon hade hållit den i tjugo

minuter nu. Hon hade ingen aning om var hon skulle börja. Aldrig tidigare hade hon haft någon svårighet att skriva, men nu var det annorlunda. De senaste dagarnas händelser hade varit alltför dramatiska, svåra att smälta. Det här var första gången hon satt still och slappnade av. Första gången hon kände sig det minsta trygg.

Hon bestämde sig för att det var bäst att börja från början. Vad hade hänt? Varför var hon här? Vem var hon egentligen? Hon var tvungen att gå igenom alltsammans. Hon var inte ens säker på att hon själv visste svaret på alla frågor längre.

*

Tills förra veckan var livet normalt. Jag hade faktiskt börjat gilla Oakville. Men så en dag kom mamma instormande och berättade att vi skulle flytta därifrån. Igen. Så vändes allt uppochned, som alltid med henne.

Den här gången var det värre än någonsin. Det var ingen ny förort det gällde. Utan New York. Mitt i stan. En dålig skola och ett liv i betongen. Och ett farligt område.

Sam var också förbannad. Vi pratade om att inte följa med, om att sticka. Men sanningen var att vi inte hade någonstans att ta vägen.

Så vi åkte. Vi svor båda i hemlighet att om vi inte gillade det så skulle vi ge oss av. Hitta något ställe. Varsomhelst. Kanske till och med försöka söka upp pappa igen, fast vi båda visste att det inte skulle bli så.

Och så började allt hända. Det gick så fort. Min kropp. Den

omvandlades. Förändrades. Jag vet fortfarande inte vad som hände, eller vad det egentligen blivit av mig. Men jag vet att jag inte längre är samma person.

Jag minns den där ödesdigra natten när det började. Carnegie Hall. Min date med Jonah. Och så... bara en stor lucka. Åt jag..? Dödade jag någon? Jag kan fortfarande inte minnas. Jag vet bara vad de berättade för mig. Jag vet att jag gjorde något den där natten, men allt är fortfarande som i en dimma. Vad det än var så ligger det fortfarande som en oro i magen. Jag vill aldrig göra någon illa.

Dagen efter kände jag förändringen i mig. Jag blev helt klart starkare, snabbare, känsligare för ljus. Och jag kände alla dofter. Djur betedde sig underligt omkring mig, och jag märkte att det gjorde jag också när jag var i närheten av dem.

Och så mamma, som berättade att hon inte var min riktiga mamma, och sedan dödades av de där vampyrerna, som egentligen var efter mig. Jag ville aldrig att hon skulle komma till skada. Det känns fortfarande som att det är mitt fel. Men med allt som händer nu så kan jag inte tänka på det. Jag måste fokusera på vad som ligger framför mig, på det som jag kan göra något åt.

De tog fast mig. De där avskyvärda vampyrerna. Och så, flykten. Caleb. Om det inte varit för honom är jag säker på att de hade dödat mig. Eller något ännu värre.

Calebs förbund. Hans folk. Så annorlunda. Men ändå vampyrer de också. Revirtänkande. Avundsjuka. Misstänksamma. De stötte bort mig, och honom gav de inget val.

Men han valde. Trots allt så valde han mig. Och han räddade mig. Han riskerade allt för mig. Jag älskar honom för det. Men än han någonsin kommer att få veta.

Jag måste hjälpa honom tillbaka. Han tror att jag är den utvalda, någon sorts vampyrmessias. Han är övertygad om att jag skall leda honom till något sorts förlorat svärd, ett som skall förhindra ett krig mellan vampyrerna och rädda alla. Själv så tror jag inte på det. Men jag vet att det är allt han har, och att det betyder allt för honom. Och han riskerade allt för mig, så det är det minsta jag kan göra. För min egen del har det inget med svärdet att göra. Jag vill bara inte se honom gå.

Så jag skall göra vad jag kan. Jag har hur som helst alltid velat hitta min pappa. Jag vill veta vem han egentligen är. Vem jag egentligen är. Om jag verkligen är till hälften vampyr, eller hälften människa, eller vad det nu är. Jag måste få svar. Om inget annat så måste jag i alla fall få veta vad jag håller på att bli.

*

”Caitlin?”

Hon vaknade, vimmelkantig. Hon tittade upp och såg Caleb stå böjd över henne, med händerna försiktigt på hennes axlar. Han log.

”Jag tror du somnade”, sa han.

Hon såg sig omkring, såg dagboken ligga uppslagen i knäet och slog igen den. Hon kände kinderna rodna och hoppades

att han inte läste något. Särskilt inte det där om känslorna för honom.

Hon satt upp och gnuggade sig i ögonen. Det var fortfarande natt och elden sprakade ännu, fastän den inte var mer än glödande kol nu. Han måste själv just ha vaknat. Hon undrade hur länge hon sovit.

”Förlåt”, sa hon. ”Det är första gången jag sovit på dagar.”

Han log igen och gick bort genom rummet mot eldstaden. Han kastade på några vedträn och de sprakade och väste när de tog eld. Hon kände värmen nå fram till sina fötter.

Han stod där och stirrade in i elden, och hans leende dog långsamt när han försvann in i sina tankar. När han såg in i elden lystes ansiktet upp av ett varmt sken som gjorde honom än mer tilldragande, om det nu var möjligt. Hans stora, ljusbruna ögon öppnades vida och när hon såg på honom ändrade de färg, till ljusgröna.

Caitlin rätade på sig och såg att vinglasen ännu var fullt. Hon smuttade på det, och det värmden henne. Hon hade inte ätit på ett tag och vinet gick henne rätt år huvudet. Hon såg det andra glaset stå bredvid och påmindes om hyfs och skick.

”Skall jag hålla upp åt dig?”, frågade hon, och tillade sedan nervöst, ”om du, alltså, jag menar... jag vet ju inte om du dricker...”

Han skrattade.

”Jodå, vampyrer dricker vin också”, sa han med ett leende och steg närmare och höll glaset medan hon höllde.

Hon blev förvånad. Inte över vad han sa, utan över hans skratt. Det var mjukt, elegant och tycktes långsamt tona bort i rummet. Som allt annat med honom var det hemlighetsfullt.

Hon såg honom i ögonen när han höjde glaset till läpparna och hoppades att han skulle se tillbaka, in i hennes.

Det gjorde han.

Sedan tittade de bort på samma gång. Hon kände hjärtat slå snabbare.

Caleb gick tillbaks till sin plats, satt ned i höet, lutade sig tillbaks och såg på henne. Nu verkade han granska henne. Hon kände sig förlägen.

Utän att tänka på det förde hon handen längs med sina kläder och önskade att hon haft något snyggare på sig. Hon försökte desperat komma ihåg hur hon var klädd egentligen. Någonstans på vägen hade de stannat till i någon stad, och hon hade gått till den enda butik som fanns – Frälsningsarméns second hand – och hittat ett ombyte.

Hon såg ned i fasa och kunde knappt känna igen sig själv. Hon hade slitna, urblekta jeans, gympaskor som var en storlek för stora, en tröja över en t-shirt. Utanpå alltsammans hade hon en blekt, mörklila skepparjacka som saknade en knapp, och också den var för stor för henne. Men den var varm. Och just nu var det vad hon behövde.

Hon kände sig besvårad. Varför skulle han nödvändigtvis behöva se henne så här? Det var typiskt hennes tur, att när hon för en gång skull träffat en kille som hon verkligen gillade så fick

hon inte ens chansen att snygga till sig. Det fanns inget badrum i ladan, och även om det funnits det så hade hon ingen makeup på sig. Hon tittade bort, generat.

”Sov jag länge?”, frågade hon.

”Jag vet inte. Jag vaknade just själv”, sa han och lutade sig tillbaks och drog en hand genom håret. ”Jag åt tidigt i natt. Det gjorde mig helt slut.”

Hon såg på honom.

”Förklara för mig”, sa hon.

Han såg på henne.

”När du äter”, fortsatte hon. ”Hur går det till egentligen? Du... dödar du människor?”

”Nej, aldrig”, sa han.

Det blev tyst i rummet när han samlade tankarna för att svara.

”Som det mesta annat med vampyrer så är det komplicerat”, sa han. ”Det beror på vilken typ av vampyr man är, och vilket förbund man hör till. Själv dricker jag bara av djur. Mest rådjur. Det finns för många av dem i alla fall, och människor jagar dem också, ibland inte ens för att äta.”

Hans ansikte mörknade.

”Men andra förbund är inte så nogräknade. De dricker av människor. Oftast av icke önskvärda personer.”

”Icke önskvärda?”

”Hemlösa, luffare, prostituerade... människor som ingen saknar. Så har det alltid varit. De vill inte dra uppmärksamheten till sig.

”Det är därför vi anser att mitt förbund, min typ av vampyrer, är renblodiga, och att de andra är orena. Vad du väljer att dricka av, dess energi blir en del av dig.”

Caitlin satt där och tänkte.

”Men jag då?”, frågade hon.

Han såg på henne.

”Varför vill jag dricka ibland, men inte annars?”

Han rynkade ögonbrynen.

”Jag vet inte. Det är annorlunda med dig. Du är ett halvblod. Det är något mycket ovanligt... Jag vet att du precis håller på att mogna. Andra förändras över en natt. Men för dig är det en process. Det kommer kanske ta tid för dig att bli färdig och gå igenom alla förändringar.”

Caitlin tänkte tillbaka och mindes sin hunger, hur den kommit från ingenstans och alldeles överväldigat henne. Hur den gjort det omöjligt för henne att tänka på annat än att dricka. Det var hemskt. Hon var rädd för att det skulle hända igen.

”Men hur kan jag veta när det händer igen?”

Han såg på henne. ”Det gör du inte.”

”Men jag vill aldrig döda en människa”, sa hon. ”Aldrig någonsin.”

”Det behöver du inte heller. Du kan dricka av djur.”

”Men tänk om det händer när jag är fast någonstans?”

”Du måste lära dig att kontrollera det. Det krävs träning. Och viljestyrka. Det är inte lätt. Men det är möjligt. Du kan kontrollera det. Det är vad varje vampyr går igenom.”

Caitlin tänkte på hur det skulle vara att fånga och dricka av ett levande djur. Hon visste att hon var snabbare än någonsin förr, men inte om hon verkligen var så snabb. Och hon skulle inte ha en aning om vad hon skulle ta sig till om hon verkligen lyckats fånga ett rådjur.

Hon såg på honom.

”Kan du lära mig?”, frågade hon hoppfullt.

Han mötte hennes blick, och hon kände hjärtat bulta i bröstet.

”Drickandet är någonting heligt för vårt folk. Det gör man alltid ensam”, sa han, försiktigt och ursäktande.

”Förutom...”, började han.

”Förutom?”, frågade hon.

”Vid vigselceremonier. För att binda makar till varandra.”

Han tittade bort, och hon kunde se hur han skruvade på sig. Blodet rusade till hennes kinder, och plötsligt var det väldigt varmt i rummet.

Hon beslöt sig för att inte fråga mer. Just nu hade hon inga hungerkänslor, och hon skulle ta det steget när det väl var dags för det. Hon hoppades att han skulle vara vid hennes sida då.

Och hur som helst, innerst inne hade hon inget större intresse för vare sig drickandet, vampyrer, svärdet eller något annat av det där. Vad hon verkligen ville veta mer om var om honom. Eller, ännu mer, vad han kände för henne. Det var så mycket hon ville fråga honom. Varför riskerade du allt för mig? Var det bara för att finna svärdet? Eller var det något annat? När du väl har hittat ditt svärd, kommer du stanna hos mig? Även om kärleksrelationer

med människor är förbjudna, skulle du trotsa det, för min skull?

Men hon var rädd.

Så istället sa hon helt enkelt: ”Jag hoppas att vi hittar ditt svärd”.

Patetiskt, tänkte hon. Kan du verkligen inte bättre? Skall du någonsin få modet att säga vad du egentligen tänker?

Men energin från honom var alltför intensiv. Det var omöjligt för henne att tänka klart när han var i närheten.

”Det gör jag också”, svarade han. ”Det är inget vanligt vapen. Vårt folk har sökt efter det i århundraden. Det sägs att det är det mest utsökta exemplar av turkiskt svärdssmide någonsin, smitt av en metall som kan dräpa alla vampyrer. Med det vapnet är vi oövervinnerliga. Utan det...”

Han tystnade, uppenbarligen rädd för att högt yttra konsekvenserna.

Caitlin önskade att Sam var där, att han kunde hjälpa dem hitta deras pappa. Hon sökte igenom ladan ännu en gång men såg inga tecken på att han nyligen varit där. Återigen önskade hon att hon inte tappat sin mobil på vägen. Den hade gjort livet enklare.

”Sam brukade alltid komma hit och slagga över”, sa hon. ”Jag var säker på att han skulle vara här. Men jag vet i alla fall att han kom tillbaks hit till stan – jag är helt säker på det. I morgon går vi till skolan så får jag prata med mina vänner. Jag skall ta reda på det.”

Caleb nickade. ”Du tror att han vet var din far är någonstans?”, frågade han.

”Jag... jag vet faktiskt inte”, svarade hon. ”Men jag vet att han vet mycket mer om honom än vad jag gör. Han har alltid försökt hitta honom. Om det finns någon som vet något överhuvudtaget så är det han.”

Caitlin tänkte på hur det varit och mindes alla gångerna med Sam, hans ständiga letande, när han visade henne nya ledtrådar, och hur han ständigt blev besviken. Alla nätter då han kommit över till hennes rum och satt på sängkanten. Hans behov av att få se deras far hade varit helt överväldigande, som ett levande väsen inom honom. Hon kände samma sak, men inte lika desperat som han. I vissa avseenden hade det värsta varit att se honom besviken hela tiden.

Caitlin tänkte på deras tilltrasade barndom och på allt de gått miste om, och plötsligt kände hon sig alldeles överväldigad av alla känslor. En tår rann till i ögonvrån och hon torkade snabbt bort den, kände sig förlägen och hoppades att Caleb inte sett.

Men det hade han. Han tittade upp och såg stadigt på henne.

Han reste sig långsamt och satte sig ned vid hennes sida. Han var så nära, hon kunde känna energin från honom. Hjärtat började bulta i bröstet.

Han drog ett försiktigt finger genom hennes hår och drog det bort från hennes ansikte. Sedan förde han det längs med ögonvrån och utefter hennes kind.

Hon såg mot golvet, rädd för att möta hans ögon. Hon kände hur han granskade henne.

”Oroa dig inte”, sa han, med en mörk, mjuk röst som gjorde

henne helt lugn. ”Vi skall hitta din far. Vi gör det tillsammans.”

Men det var inte det hon oroade sig för. Hon oroade sig för honom. Oroade sig för att han skulle lämna henne.

Om hon vände ansiktet mot honom nu, undrade hon, skulle han kyssa henne då? Hon längtade efter att få känna hans läppar.

Men hon var rädd att röra sig.

Det kändes som timmar innan hon äntligen fått modet att vrida på huvudet.

Men då hade han redan vänt sig bort. Han lutade sig lojt mot höet, med slutna ögon och ett litet leende på läpparna som lystes upp av elden.

Hon drog sig närmare honom och lutade sig tillbaka, med huvudet bara några centimeter från hans skuldra. De rörde nästan vid varandra.

Och nästan räckte för henne.

TVÅ

Caitlin drog upp dörren till ladan och kisade ut mot en värld täckt av snö. Vitt solsken återkastades från allt. Hon förde handen till ögonen och kände en smärta hon aldrig känt förut: ögonen gjorde fruktansvärt ont.

Caleb steg ut vid hennes sida samtidigt som han lindade nacke och armar i ett tunt, genomskinligt material som nästan såg ut som plastfolie men tycktes försvinna in i huden när han lagt på det. Hon kunde inte ens se att det var där.

”Vad är det där?”

”Hudfolie”, sa han, med sänkt blick och lindade folien igen och igen runt armar och axlar. ”Det är tack vare den vi kan vara ute i solsken. Utan den skulle huden fatta eld.” Han såg granskande på henne. ”Du behöver den inte – inte än.”

”Hur vet du det?”, frågade hon.

”Tro mig”, sa han med ett brett grin. ”Det skulle du veta själv i sådana fall”.

Han stoppade handen i fickan och drog fram en liten flaska ögondroppar, lutade sig bakåt och droppade i varje öga. Sedan vände han sig och såg på henne.

Det måste ha varit uppenbart att hon hade ont i ögonen, för han lade försiktigt en hand på hennes panna.

”Luta huvudet bakåt”, sa han.

Hon lutades sig.

”Öppna ögonen”, sa han.

När hon gjorde det sträckte han sig fram med flaskan och klände ut en droppe i var öga.

Det stack något vansinnigt i ögonen, och hon slöt dem och lutade sig fram med huvudet.

”Aj”, sa hon och gned sig i ögonen. ”Om du är arg på mig av någon anledning så kan du väl säga det istället.”

Han flinade. ”Förlåt. Det bränner till att börja med, men man vänjer sig. Känsligheten försvinner efter några sekunder.”

Hon blinkade till och gned sig i ögonen. Till sist såg hon upp och ögonen kändes bra igen. Han hade rätt: all smärta var borta.

”De flesta av oss håller oss ändå inne under de ljusa timmarna om vi inte tvingas till annat. Vi är svagare dagtid. Men ibland måste vi.”

Han såg på henne.

”Hans skola”, sa han. ”Ligger den långt härifrån?”

”Bara en kort promenad”, sa hon och tog hans arm och ledde honom bort över det snöiga fältet. ”Oakville High. Det var min skola också, fram till för ett par veckor sedan. Någon av mina vänner bara måste veta var han är.”

*

Oakville High såg ut precis som Caitlin mindes. Det var överkligt att vara tillbaks här uppe. När hon såg skolan kändes det som om hon bara tagit en kort semester, och att livet nu var tillbaka till det vanliga. Hon lät sig till och med tro att de senaste veckornas händelser bara varit en galen dröm. Hon fantiserade att

allt var precis som vanligt igen, precis som förr. Det kändes bra.

Men när hon tittade åt sidan och såg Caleb stå där bredvid visste hon att inget var som vanligt. Om någonting kunde kännas mer överkligt än att komma tillbaka hit så var det att komma tillbaka tillsammans med Caleb. Hon skulle gå in i sin gamla skola med den här ursnygge mannen vid sidan – en bra bit över en och åttio i längden, och med breda, kraftiga axlar, helt klädd i svart och med lädertrenchcoatens höga krage runt nacken under det halvlånga håret. Han såg ut som om han just stigit ut från omslaget till en populär veckotidning för tonårstjejer.

Caitlin kunde föreställa sig reaktionerna när de andra tjejerna såg henne med honom. Hon log åt tanken. Hon hade aldrig varit särskilt populär, och killar hade aldrig gett henne någon särskild uppmärksamhet. Hon var inte impopulär – några bra vänner hade hon trots allt – men hon var knappast i centrum av poppisgänget heller. Hon tänkte att hon väl befann sig någonstans i mitten. Men trots det så mindes hon hur det var att känna sig bortstött av vissa av de mer populära tjejerna, de som alla tycktes gå tillsammans i korridorerna med näsan i vädret och utan att ens se på någon som de inte tyckte var lika perfekta som de själva. Men nu skulle de kanske lägga märke till något.

Caitlin och Caleb gick uppför trapporna och genom skolans breda dubbeldörrar. Caitlin sneglade på den stora klockan: 8:30. Perfekt. Den första lektionen skulle snart ringa ut och korridorerna skulle när som helst fyllas av folk. Det skulle göra dem mindre iögonfallande. Hon skulle inte behöva bekymra sig

om några säkerhetsvakter eller passerkort.

Som på en given signal ringde klockan, och på bara några sekunder började korridorerna fyllas av folk.

Oakville var bra på det sättet att den skiljde sig på alla sätt från hennes high school i New York City. Här fanns det gott om utrymme att röra sig, till och med när korridorerna var fulla. Stora glasfönster satt längs väggarna och släppte in himmel och ljus, och överallt såg man träd. Det var nästan tillräckligt för att få henne att sakna stället. Nästan.

Hon hade fått nog av skolan. Tekniskt sett var hon bara några veckor från examen. Men hon kände att hon lärt sig mer de senaste veckorna än vad hon någonsin skulle göra om hon satt kvar i skolbänken några månader till och fick sitt diplom. Hon älskade att lära men var lika så glad om hon aldrig behövde komma tillbaka.

När hon gick längs korridoren spanade Caitlin efter bekanta ansikten. De passerade mest första och andraårsstudenter och hon såg ingen från sin egen äldre klass. Men när de gick förbi förvånades hon över reaktionen i alla tjejers ansikten: varenda tjej bokstavligen stirrade på Caleb. Inte en enda försökte dölja det, eller kunde ens titta åt sidan. Det var helt otroligt. Det var som om hon gått genom korridoren med Justin Bieber.

Caitlin vände sig om och såg att alla tjejer stannat till, fortfarande stirrande. Många viskade till varandra.

Hon tittade på Caleb och undrade om han märkte något. Om han gjort det så visade han i alla fall inga tecken på det, och helt

säkert var att han inte tycktes bry sig.

”Caitlin?”, hördes en chockad röst.

Caitlin vände sig om och såg Luisa stå där, en tjejerna hon varit kompis med innan de flyttade.

”Men oj!”, fortsatte Luisa upphetsat och slog ut armarna för en kram. Innan Caitlin hann reagera hade Luisa omfamnat henne. Caitlin kramade tillbaks. Det kändes bra att se ett bekant ansikte.

”Vad blev det av dig?”, frågade Luisa och pratade fort som alltid, med en antydning till spansk brytning eftersom hon bara några år tidigare flyttat dit från Puerto Rico. ”Nu är jag förvirrad! Jag trodde du flyttat!? Jag messade, men du svarade aldrig—”.

”Jag är verkligen ledsen”, sa Caitlin. ”Jag tappade min mobil och har inte varit i närheten av någon dator, och—”

Luisa lyssnade inte. Hon hade just lagt märke till Caleb och hon stirrade, som hypnotiserad. Hon stod där med öppen mun.

”Vem är din vän?”, frågade hon till sist, nästan viskande. Caitlin log: hon hade aldrig sett Luisa så förvirrad.

”Luisa, det här är Caleb”, sa Caitlin.

”Trevligt att råkas”, sa Caleb och log ned mot henne och sträckte ut handen.

Luisa bara fortsatte stirra. Hon sträckte långsamt fram handen, som i ett töcken, uppenbarligen för chockad för att säga något. Hon tittade på Caitlin, utan att riktigt förstå hur hon lyckats fånga en kille som han. Hon såg på Caitlin på ett nytt sätt, nästan som om hon inte visste vem hon var.

”Uh...”, började Luisa storögt, ”uh... var... liksom...”

träffades ni två?”

Caitlin lekte för en sekund med tanken på vad hon skulle svara. Hon kunde ju berätta allt för Luisa. Men hon log åt tanken. Det skulle inte fungera.

”Vi träffades... efter en konsert”, sa Caitlin.

Det var i alla fall delvis sant.

”Wow, vilken konsert?” Inne i stan? Black Eyed Peas!”, kom det, som en stormflod av frågor. ”Jag är så avundsjuk! Jag skulle mörda för att få se dem!”

Caitlin log åt tanken på Caleb på en rockkonsert. Hon hade på något sätt svårt att föreställa sig honom där.

”Hm... inte exakt”, sa Caitlin. ”Luisa, lyssna nu. Ledsen att jag avbryter, men jag har inte så mycket tid. Jag måste få veta vart Sam har tagit vägen. Har du sett honom?”

”Självklart. Det gjorde väl alla. Han kom tillbaka hit förra veckan. Han såg underlig ut. Jag frågade var du var och vad det var med honom, men han sa inget. Förmodligen slaggar han väl över i den där tomma ladan han gillar.”

”Det gör han inte”, svarade Caitlin. ”Vi var just där.”

”Verkligen? Trist. Men jag vet inte. Han är ju andraringare, så våra vägar korsas ju inte så ofta. Har du försökt messa honom? Han är jämt på Facebook.”

”Jag har inte haft min mobil—”, började Caitlin.

”Ta min då”, avbröt Luisa och tryckte mobilen i handen på Caitlin innan hon ens avslutat meningen.

”Facebook är öppet redan. Logga in bara och skicka ett mess

till honom.”

Självklart, tänkte Caitlin. Varför tänkte jag inte på det?

Caitlin loggade in, skrev Sams namn i sökrutan, fick fram hans profil och klickade på meddelande. Hon tvekade, osäker på vad hon skulle skriva egentligen. Sedan textad hon: ”Sam. Det är jag. Jag är vid ladan. Kom dit. ASAP.”

Hon klickade på sänd och gav telefonen tillbaks till Luisa.

Caitlin hörde ett oväsen och vände sig om.

Ett gäng av skolans mest populära äldre tjejer kom genom korridoren, på väg rakt mot dem. De viskade till varandra. Alla såg på Caleb.

För första gången kände Caitlin en ny känsla forska fram. Svartsjuka. Hon kunde se i de där tjejernas ögon att de, som aldrig ens lagt märke till henne förr, skulle älska att sno åt sig Caleb. Det var tjejer som styrde vilken kille som helst på skolan, vem de än önskade. Oavsett om han redan hade en flickvän. Det enda man kunde hoppas var att de inte skulle ta sikte på ens egen kille.

Och stirrade de alla på Caleb.

Caitlin hoppades och bad att Caleb skulle vara immun mot dem. Att han fortfarande skulle gilla henne. Men när hon tänkte närmare på det så kunde hon inte begripa varför han egentligen skulle göra det. Hon var så vanlig. Varför skulle han hålla sig till henne, när tjejer som de där skulle dö för att få honom?

Caitlin bad tyst att tjejerna bara skulle gå förbi. Bara denna enda gång.

Men naturligtvis gjorde de inte det. Hennes hjärta bultade när hela gänget vände och styrde stegen rätt mot dem.

”Men hej Caitlin”, sa en av tjejerna, med falskt vänlig röst.

Tiffany. Lång, med rakt, blont hår, blå ögon och trådsmal. Klädd från topp till tå i designerkläder. ”Vem är din vän där?”

Caitlin visste inte vad hon skulle säga. Tiffany och hennes vänner hade aldrig ödslat någon tid på henne. De hade inte ens sett åt hennes håll. Hon chockades över att de ens visste vad hon hette och att hon existerade. Och nu inledde de ett samtal. Caitlin visste naturligtvis att det inte hade något med henne att göra. De ville ha Caleb. Tillräckligt mycket för att de skulle ödmjuka sig till att tala med henne.

Det bådade inte gott.

Caleb måste ha anat hennes oro, för han tog ett steg närmare henne och lade en arm om hennes axel.

Caitlin hade aldrig varit så tacksam för en gest i hela sitt liv. Med nytt självförtroende återfick hon också styrkan att tala.

”Caleb”, svarade hon.

”Så vad gör ni, typ, här egentligen?”, frågade en annan tjej. Bunny. Hon var en kopia av Tiffany, men brunett. ”Jag trodde att du liksom flyttat eller nått.”

”Ja, men jag är tillbaka”, svarade Caitlin.

”Så är du, typ, också ny här”, frågade Tiffany Caleb. Går du i tredje?”

Caleb log. ”Jag är ny här, det stämmer”, svarade han kryptiskt. Tiffanys ögon lyst upp, då hon tänkte att det betydde att han

var ny på deras skola. ”Bra”, sa hon. ”Det är typ fest i kväll, om du vill komma. Det är hemma hos mig. Det är bara för några få nära vänner, men vi vill jättegärna att du kommer. Och... eh... du också, antar jag”, sa Tiffany, med blicken över huvudet på Caitlin.

Caitlin kände ilskan strömma till inom sig.

”Tack för inbjudan damer”, sa Caleb, ”men tyvärr måste jag meddela att Caitlin och jag redan har en viktig träff ikväll.”

Caitlin kände hjärtat svälla i bröstet.

Sejer.

Hon hade aldrig upplevt en sådan känsla av upprättelse som när hon nu såg deras miner falla ihop, som dominobrickor.

Tjejerna vände upp näsorna och slank iväg.

Caitlin, Caleb och Luisa stod kvar, för sig själva.

”Wow!”, sa Luisa. ”De där tjejerna har aldrig ödslat tid så där på någon förut, och ännu mindre bjudit in någon.”

”Jag vet”, sa Caitlin, fortfarande rusig av alltsammans.

”Caitlin!”, sa Luisa plötsligt och sträckte sig fram och grep tag i hennes arm. ”Jag kom just ihåg. Susan. Hon sa något om Sam. Förra veckan. Att han var med Colemans. Förlåt, jag kom just på det nu. Det kanske är någon hjälp?”

Colemans. Självklart. Där var han naturligtvis.

”Och dessutom”, fortsatte Luisa brådskande, ”vi skall ses allihop ikväll på Franks. Du måste bara komma! Vi saknar dig så mycket. Och ta med Caleb naturligtvis. Det blir världens fest. Halva klassen skall dit. Du måste komma.”

”Tja... Jag vet inte—”

Klockan ringde in.

”Jag måste rusa! Det är så kul att du är tillbaka. Älskar dig. Ring mig. Hej!”, sa Luisa, vinkade till Caleb och vände om och försvann bort i korridoren.

Caitlin lät tankarna vandra och föreställde sig själv, tillbaks i sitt gamla liv. Tillsammans med alla vänner, på fester, i en vanlig skola, och snart med examen. Hon gillade den känslan. För ett ögonblick försökte hon verkligen trycka bort alla den senaste veckans händelser ur sinnet. Hon föreställde sig att inget ont någonsin hänt.

Men så tittade hon bort och såg Caleb, och verkligheten kom forsande tillbaka. Hennes liv hade ändrats för alltid. Och det skulle aldrig ändras tillbaka. Hon var helt enkelt tvungen att acceptera det.

För att inte tala om att hon dödat någon, och att polisen letade efter henne. Eller att det bara var en tidsfråga innan de tog fast henne, någonstans. Eller det faktum att ett helt folk av vampyrer var ute efter att döda henne. Eller att det svärd som hon letade efter kunde rädda många människors liv.

Livet var definitivt inte vad det en gång varit, och skulle aldrig bli det igen. Hon fick helt enkelt lov att ta till sig sin nya verklighet som den var.

Caitlin lade sin hand i Calebs arm och ledde honom mot ytterdörrarna. Colemans. Hon visste var de bodde, och det var rimligt att Sam höll till där. Om han nu inte var i skolan så var

han förmodligen där. Det var dit de måste gå härnäst.

När de gick ut genom dörrarna och i den friska luften häpnade hon över hur bra det kändes att gå bort från den här skolan – och den här gången för alltid.

*

Caitlin och Caleb gick över Colemans tomt och snön i gräset knarrade under deras steg. Huset var inget särskilt i sig – en enkel ranchbyggnad vid sidan av vägen. Men på baksidan, en bra bit bort vid slutet av tomten fanns en lada. Caitlin såg alla slitna pickup-bilar som utan ordning parkerats på gräsmattan och kunde också se fotspår i isen och snön och att en hel del trafik gått bort till ladan.

Det var vad ungdomar gjorde i Oakville – de hängde tillsammans i varandras lador. Oakville var lika mycket landet som det var en förort, och det gav möjligheten att hålla till i en byggnad som var tillräckligt långt från föräldrarna för att det inte skulle veta eller bry sig om vad de hade för sig. Det var betydligt bättre än att hålla till i någons källare. Föräldrarna kunde inte höra ett ljud. Och man hade egen ingång. Och utgång.

Caitlin tog ett djupt andetag, gick upp till ladan och drog upp den tunga trädörren. Det första som slog henne var doften. Hasch. Stora moln av det hängde i luften.

Den doften, och så blandad med avslagen öl. Och alltför mycket av det.

Och vad som därefter slog henne – starkare än allt det andra – var doften av djur. Hon hade aldrig förr haft så skarpa sinnen.

Chocken av djurets närvaro rusade genom hennes sinnen, som om hon just sniffat ammoniak.

Hon tittade till höger och zoomade in. Där, i hörnet, satt en stor Rottweiler. Den reste sig långsamt, stirrade på henne och morrade – ett dovt, mullrande ljud från strupen. Det var Butch. Nu mindes hon. Colemans otäcka Rottweiler. Som om Colemans egentligen behövde en elak Rottweiler för att förstärka bilden av sig själva som odjur.

Colemans hade alltid inneburit dåliga nyheter. Tre bröder – sjuutton, femton och tretton år gamla – och på något sätt hade Sam blivit vän med mellanbrodern, Gabe. Den ene av dem var värre än den andre. Pappan hade försvunnit för länge sedan, och ingen kunde säga vart. Mamman var aldrig där. De mer eller mindre uppfostrade sig själva. Trots åldern var de jämt på fyllan eller stenade, och oftare borta från skolan än på plats.

Caitlin upprördes över att Sam umgicks med dem. Det kunde inte komma något bra av det.

Musik spelade i bakgrunden. Pink Floyd. Wish You Were Here.

Det kunde man ju väntat sig, tänkte Caitlin.

Det var mörkt därinne, särskilt sedan man just kommit in från den klara dagen därute, och det tog flera sekunder innan ögonen anpassade sig.

Där var han. Sam. I mitten av en nersutten soffa och omgiven av ett dussintal grabbar. Gabe på den ena sidan och Brock på den andra.

Sam satt hopkurad över en haschbong. Han hade just slutat dra in, ställde ned den, lutade sig tillbaka, drog in luft och höll andan, alltför länge. Så andades han ut.

Gabe petade på honom och han såg upp. Han stirrade på Caitlin genom haschdimmorna. Ögonen var blodsprängda.

Caitlin kände hur det gjorde ont i henne, långt in i magen. Hon var inte bara besviken. Hon kände att det var hennes fel alltsammans. Hon tänkte tillbaks till när de sett varandra senast, i New York, och deras gräl. ”Stick bara!”, hade hon skrikit. Varför hade hon varit så hård? Varför hade hon inte fått en chans att ta det tillbaka?

Nu var det försent. Om hon valt andra ord, då hade saker kanske varit annorlunda nu.

Men hon kände också en våg av ilska. Ilska mot Colemans, ilska mot alla dessa pojkar som inte gjorde annat med sina liv än att sitta och hänga på de där slitna sofforna, stolarna och höbalarna och dricka och röka. De var fria att välja att inte göra något av sina liv. Men de hade ingen rätt att dra in Sam i det. Han var bättre än dem. Han hade bara inte haft någon som visat vägen. Ingen fadersfigur och ingen vänlighet från deras mor. Han var en bra kille, och hon visste att han just nu kunde vara bäst i klassen, om han bara haft ett hem som var någorlunda stabilt. Men någonstans hade det hunnit bli försent. Han hade helt enkelt slutat bry sig.

Hon gick flera steg närmare. ”Sam?”, frågade hon.

Han bara stirrade tillbaks, utan att säga ett ord.

Det var svårt att läsa den där blicken. Var det drogerna? Låtsades han att han inte brydde sig? Eller brydde han sig verkligen inte?

Den apatiska blicken var det som gjorde mest ont i henne. Hon hade förväntat sig att han skulle bli glad att se henne, att han skulle ta sig upp och ge henne en kram. Inte det här. Han tycktes inte ens bry sig. Som om hon var en främling. Spelade han bara tuff inför sina vänner? Eller hade hon verkligen lyckats förstöra saker på allvar den här gången?

Det gick flera sekunder och till sist tittade han bort och lämnade över bongen till sina vänner, utan att se på henne.

”Sam!”, sa hon, högre nu och med ansiktet rött av ilska. ”Jag talar med dig!”

Hon hörde fnissandet från hans bekanta och kände ilska skölja upp som vågor i kroppen. Hon började känna något annat. En djurisk instinkt. Vreden i henne steg till en punkt där den nästan var utom kontroll, och hon var rädd för att hon snart skulle passera en gräns. Det var inte mänskligt längre. Det var att bli ett djur.

Pojkarna var stora, men kraften som strömmade i hennes ådror gjorde det klart att hon klarade vem som helst av dem i en handvändning. Hon hade svårt att kontrollera ilskan och hoppades att hon var tillräckligt stark för att hålla igen.

Rottweilern morrade nu allt högre, samtidigt som den började gå långsamt mot henne. Det var som om den kände att någonting var på väg.

Hon kände en vänlig hand på axeln. Caleb. Han var fortfarande där. Han måste ha känt hennes ilska stiga, den djuriska instinkt som de delade. Han försökte lugna henne, tala om att hon måste ta kontroll över sig själv, inte tappa greppet. Hans närvaro lugnade henne. Men det var inte lätt.

Sam vände sig till sist och såg på henne. Han hade trots i blicken. Han var fortfarande arg. Det var solklart.

”Vad vill du egentligen?”, snäste han.

”Varför är du inte i skolan?”, var det först hon hörde sig själv säga. Hon var inte helt säker på varför hon sagt just det, inte minst med tanke på allt annat hon ville fråga honom om. Men modersinstinkten i henne tog över. Och det var vad som kom över läpparna.

Mer fnitter runtom. Hon blev argare.

”Vad bryr väl du dig om det?”, sa han. ”Du sa ju åt mig att sticka.”

”Jag är ledsen för det”, sa hon. ”Det var inget jag menade.”

Hon var glad över att ha fått chansen att säga det.

Men det tycktes inte påverka honom. Han bara stirrade.

”Sam, jag måste få prata med dig. I enrum”, sa hon.

Hon ville få bort honom från den där miljön, ut i friska luften, där de var själva och verkligen kunde tala. Det var inte bara att hon ville få höra om deras pappa. Hon ville få prata med honom, som de brukade. Och få berätta om vad som hänt deras mamma. Försiktigt.

Men det skulle inte bli av. Hon såg det nu. Saker var på väg att

gå illa. Hon kände hur energin i den där ladan var alltför mörk. För våldsam. Hon kände hur hon höll på att tappa kontrollen. Trots Calebs hand kunde hon bara inte hindra vad som kom över henne.

”Jag sitter bra här, tack”, sa Sam.

Hon hörde ännu mer fnissande från hans kompisar.

”Varför slappnar du inte av lite?”, sa en av grabbarna till henne. ”Du är så överspänd. Kom och sätt dig. Ta dig ett bloss.”

Han höll ut bongen mot henne.

Hon vände sig och såg på honom.

”Den där bongen kan du ta och köra upp i röven”, hörde hon sig själv säga, mellan sammanbitna tänder.

En kör av hån hördes från pojarna. ”Oj, oj, hon bits!”, ropade en av dem.

Killen som erbjudit bongen, en stor, muskulös grabb som hon visste hade sparkats från fotbollslaget, blev högröd i ansiktet.

”Vad sa du just till mig, slyna?”, sa han, nu upprätt.

Hon tittade upp. Han var betydligt större än hon mindes, minst en och nittiofem. Hon kände Calebs grepp om hennes axel hårdna. Hon visste inte om det var för att han envisades med att lugna henne eller för att han själv blev mer på sin vakt.

Spänningen i rummet tilltog dramatiskt.

Rottweilern kröp närmare. Den var nu bara någon meter bort och morrade som galen.

”Lugna ner dig Jimbo”, sa Sam till den större killen.

Där var han, den Sam som försökte skydda henne, oavsett vad.

”Hon är en plåga, men hon menade inget illa med det. Hon är fortfarande min syster. Slappna av.”

”Jag menade det verkligen”, ropade Caitlin, argare än någonsin. ”Ni killar tror ni är coola? Få min lillebrorsa hög? Ni är en bunt losers. Ni är inte på väg någonstans. Om ni vill strula till era egna liv, varsågod, men dra inte in Sam i något!”

Jimbo såg ännu argare ut, om det ens var möjligt. Han tog några hotfulla steg mot henne.

”Men vem har vi här då. Fröken fröken. Lilla mamman. Som skall tala om för oss vad vi skall göra och inte!”

En kör av skratt.

”Varför kommer inte du och din böjiga pojkvän hit och tvingar mig!”

Jimbo klev ännu närmare, lyfte sitt stora dasslock till hand och gav Caitlin en knuff på axeln.

Stort misstag.

Ilskan exploderade i Caitlin, helt bortom hennes kontroll. I samma ögonblick som Jimbos finger rörde henne grep hon reptilsnabbt om hans handled och vred till. Det hördes ett högt knak när den bröts. Hon vred upp handen högt på hans rygg och knuffade honom med ansiktet först i golvet.

Inom mindre än en sekund låg han på ansiktet på golvet, hjälplös. Hon klev fram och satte foten i nacken på honom och tryckte den mot golvet.

Jimbo skrek av smärta.

”Herre Gud, min handled, min handled! Jävla bitch! Hon bröt

handleden på mig!”

Sam ställde sig upp med alla andra och stirrade, chockad. Han såg verkligen chockad ut. Hur hade hans lilla syster plockat ned en så stor kille. Och så snabbt. Han hade ingen aning.

”Be om ursäkt”, snäste Caitlin åt Jimbo. Hon chockades av ljudet av sin egen röst. Den lät som ett strupljud. Djurisk.

”Förlåt. Förlåt. Förlåt!”, ylade Jimbo med darrande röst.

Caitlin ville bara släppa honom och få det avklarat, men en del av henne kunde bara inte. Raseriet hade tagit över alltför snabbt, alltför häftigt. Hon kunde bara inte släppa taget. Ilskan fortsatte rusa, fortsatte växa. Hon ville verkligen döda den här killen. Det var helt vansinnigt, men hon ville det verkligen.

”Caitlin!?”, ropade Sam. Hon hörde rädslan i hans röst.

”Snälla!”

Men Caitlin kunde inte släppa taget. Hon skulle verkligen döda killen.

I det ögonblicket hörde hon ett morrande, och ur ögonvrån såg hon hunden. Den hoppade, var mitt i luften, med tänderna på väg mot hennes strupe.

Caitlin reagerade omedelbart. I en och samma rörelse släppte hon Jimbo och greppade hunden i flykten. Hon kom under den, grep tag runt magen och kastade den vidare.

Den flög genom luften – tre meter, sex meter – med sådan kraft att den for genom rummet och genom träväggen till ladan. Väggens splittrades med ett brak och hunden ylade och flög ut på andra sidan.

Alla i rummet stirrade på Caitlin. De kunde inte ta in vad de just sett. Det var ingen tvekan om att det krävdes övermänsklig styrka och snabbhet för något sådant, och det fanns ingen möjlig förklaring. De stod där allihop, med öppna munnar och stirrade.

Caitlin kände sig överväldigad av känslor. Ilska. Sorg. Hon visste inte vad hon kände längre och litade inte längre på sig själv. Hon kunde inte tala. Hon var tvungen att ta sig ut därifrån. Hon visste att Sam inte skulle komma. Han var en annan människa nu.

Och det var hon också.

TRE

Caitlin och Caleb gick långsamt längs med floden. Den här sidan av Hudsonfloden var bortglömd, full av övergivna fabriker och oljecisterner som inte användes längre. Det var öde här nere, men fridfullt. När hon tittade ut såg Caitlin stora isflak som flöt med floden och långsamt löstes upp i marssolen. Deras spröda, knakande ljud fyllde luften. De såg ut som från en annan värld och återkastade ljuset på de märkligaste sätt, samtidigt som en dimma sakta började stiga. Hon kände för att bara gå ut på en av de där väldiga flaken, sätta sig ned och låta det föra henne vart det än var på väg.

De gick i tysthet, båda i sin egen värld. Caitlin skämdes över att hon hade visat upp ett sådant raseri inför Caleb. Skämdes över att hon varit så våldsam, att hon inte kunde kontrollera vad som höll på att hända med henne.

Hon skämdes också över sin bror, att han betett sig som han gjort, att han umgicks med sådana losers. Hon hade aldrig sett honom bete sig så där. Hon skämdes över att ha tvingat Caleb se det. Inte någon vidare introduktion till hennes familj. Han kunde inte ha några höga tankar om henne nu. Det smärtade henne, mer än något annat.

Det allra värsta var att hon oroade sig för vad de skulle göra härnäst. Sam hade varit hennes bästa chans att finna deras pappa. Hon hade inga andra idéer. Om hon haft det så skulle hon ha

hittat honom redan, på egen hand, för årtal sedan. Hon visste inte vad hon skulle säga till Caleb. Skulle han lämna henne nu? Självklart skulle han det. Hon var inte längre till någon nytta för honom, och han hade ett svärd att finna. Varför i all världen skulle han stanna med henne?

När de gick där i tystnaden kände hon sig också allt mer nervös. Hon antog att Caleb bara väntade på det rätta ögonblicket att fälla några väl valda ord om att han måste ge sig av. Som alla andra i hennes liv.

”Jag är verkligen ledsen”, sa hon till sist försiktigt, ”för hur jag betedde mig där borta. Jag är ledsen att jag tappade kontrollen.”

”Var inte det. Du gjorde inget fel. Du lär dig. Och du har stora krafter.”

”Jag är också ledsen att min bror betedde sig på det där sättet.” Han log. ”Om det är någonting jag lärt mig genom alla århundraden så är det att man inte kan kontrollera sin familj.”

De fortsatte att gå i tystnad. Han såg ut över floden.

”Och nu då?”, frågade hon till sist. ”Vad händer nu?”

Han stannade till och såg på henne.

”Skall du ge dig av?”, frågade hon tvekande.

Han såg ut att vara försjunken i tankar.

”Kan du tänka dig någon annan stans där din far kan vara? Någon annan som känner honom” Vad som helst?”

Hon hade redan försökt. Det fanns ingenting. Absolut ingenting. Hon skakade på huvudet.

”Det måste finnas något”, sa han med eftertryck. ”Tänkt till.

Dina minnen. Har du inga minnen?”

Caitlin tänkte noga efter. Hon slöt ögonen och ansträngde sig verkligen för att minnas. Hon hade ställt sig själv samma fråga så många gånger. Hon hade sett sin far så många gånger i drömmar att hon inte längre visste vad som var dröm och vad som var verklighet. Hon kunde berätta dröm efter dröm där hon sett honom. Alltid samma dröm, med henne springande på ett fält och han en bit bort, och sedan allt mer avlägsen när hon närmade sig. Men det var inte han. Det var bara drömmar.

Och så var det små minnesfragment, från när hon var en liten flicka på väg med honom någonstans. Någon gång under sommaren, trodde hon. Hon mindes havet. Och att det var varmt, riktigt varmt. Men återigen så var hon inte säker på att det var verkligt. Bilden blev allt suddigare. Och hon kunde inte minnas var den där stranden låg.

”Jag är verkligen ledsen”, sa hon. ”Jag önskar att jag hade något att komma med. Om inte för din skull så för min egen. Men det har jag inte. Jag har ingen aning om var han är. Och jag har ingen aning om hur vi skall hitta honom.”

Caleb vände sig och blickade ut mot floden. Han suckade djupt. Han såg på isen och ögonen ändrade färg igen, denna gång till grå som havet.

Caitlin kände att det var dags nu. När som helst skulle han vända sig mot henne och säga som det var. Han skulle ge sig av. Hon var inte längre till någon nytta för honom.

Det var nästan så att hon ville hitta på något, någon lögn om

sin far, någon ledtråd, bara så att han skulle stanna hos henne. Men hon visste att hon inte kunde det.

Hon hade lust att gråta.

”Jag begriper det inte”, sa Caleb stilla, fortfarande med blicken ut mot floden. ”Jag var säker på att det var du.”

Han tittade bort i tystnad. Det kändes som om timmar drog förbi när hon väntade.

”Och det är något mer jag inte kan förstå”, sa han till sist och vände sig och såg på henne. Hans stora ögon var hypnotiserande.

”Det är något jag känner när jag är i närheten av dig. Någonting fördolt. Med andra kan jag alltid se de liv vi delat tillsammans, alla gånger våra vägar korsats i tidigare gestalter. Men med dig... det är som en dimma. Jag ser ingenting. Det har aldrig hänt mig tidigare. Det är som om... som att det är något jag hindras att se.

”Men kanske har vi inte gjort det”, svarade Caitlin.

”Det skulle jag se. Men med dig kan jag inte se vare sig det ena eller andra. Och det har aldrig hänt mig. Aldrig – inte på tretusen år. Det känns som... som om jag kommer ihåg dig på något sätt. Det känns som om jag just skall till att se alltsammans. Det är precis i utkanten av medvetandet. Men det kommer aldrig. Och det håller på att göra mig galen.”

”Men då är det kanske trots allt ingenting där att se”, sa hon. ”Kanske är det bara här och nu. Kanske har det aldrig varit något mer, och kanske blir det inte heller det.”

Hon ångrade genast sina ord. Där gjorde hon det igen, pratade

bredvid mun, sa dumma saker som hon inte ens menade. Varför skulle hon nödvändigtvis säga det där? Det var raka motsatsen till vad hon faktiskt tänkt och kände. Hon hade velat säga: Ja, jag känner det också. Jag har alltid varit med dig. Och jag kommer alltid vara med dig. Men istället kom allt ut helt fel. Och det bara för att hon var nervös. Och nu kunde hon inte ta det tillbaka.

Men Caleb lät sig inte avskräckas. Istället gick han fram till henne, lyfte en hand, förde den långsamt till hennes kind och strök tillbaka hennes hår. Han såg djupt in i hennes ögon, och hon såg hans ändras igen, från grå till blå. De såg djupt in i hennes. Närheten var överväldigande.

Hjärtat bultade och hon kände en oerhörd värme stiga upp genom kroppen. Det kändes som om hon höll på att förlora sig själv.

Försökte han minnas? Skulle han säga farväl?

Eller skulle han kyssa henne?

FYRA

Om det var något Kyle avskydde mer än människor så var det politiker. Han stod inte ut med deras ständiga poseringar, deras hycklande och deras självrättfärdighet. Han stod inte ut med deras arrogans. Den var utan grund. De flesta av dem hade inte ens levt hundra år. Han hade levt över fem tusen. Han mådde rent fysiskt illa varje gång de började tala om sina ”tidigare erfarenheter”.

Det var ödet att Kyle var tvungen att froteras med dessa politiker, gå förbi dem var kväll när han reste sig ur sömnen och steg ut där uppe ovan jord genom passagen i stadshuset. Svarta flodens förbund hade byggt sin boning långt under New Yorks stadshus och hade alltid haft ett samarbete med dess politiker. Faktum var att de flesta av de så kallade politikerna som svärmade runt i rummen däruppe i själva verket i hemlighet var medlemmar av hans förbund, och genomförde dess planer i staden och staten. Det var ett nödvändigt ont, denna beblandelse, dessa affärer med människorna.

Men tillräckligt många av alla dessa politiker var riktigt människor för att de skulle få det att krypa i skinnet på Kyle. Han avskydde att släppa in dem i byggnaden. Och särskilt bekymrade det honom när de kom för nära. När han gick förbi stötte han till med en axel i en av dem, en hård stöt. ”Hallå där!”, ropade mannen, men Kyle bara fortsatte gå, gnisslande tänder, på väg ut

mot de breda dubbeldörrarna i slutet av korridoren.

Kyle skulle ta död på varenda en om han kunde. Men det fick han inte. Hans förbund svarade fortfarande inför Högsta rådet, och av någon anledning var de ännu återhållsamma, i väntan på det rätta tillfället att utrota människorna för gott. Kyle hade redan väntat i tusentals år, och han var inte säker på hur länge till han kunde vänta. Det fanns några få gyllene tillfällen i historien när de kommit nära, när de fått grönt ljus. Runt år 1350, i Europa, då de äntligen nått enighet och spritt digerdöden tillsammans. Det var en härlig tid. Kyle log vid tanken.

Det hade varit några andra goda tider också – som medeltidens mörkaste århundraden, då de hade haft rätt att föra krig över hela Europa och döda och våldta miljoner. Kyle log brett. De hade varit några av de bästa århundradena i hans liv.

Men de senaste hundratals åren hade Högsta rådet försvagats, blivit patetiskt. Som om de var rädda för människor. Andra världskriget hade varit bra, men alltför begränsat, och alltför kort. Han längtade efter mer. Det hade inte varit några fler farsoter efter det, inga ordentliga krig. Det var nästan som om vampyrerna hade paralyserats, skräckslagna inför människornas ökande antal och makt.

Men nu, äntligen, började de se klarare på saken. När Kyle flanerade ut genom ytterdörrarna, nedför stadshusets trappa, så var det med entusiasm i stegen. Han tog längre kliv och såg fram emot sin tur till hamnen vid South Street. En stor skeppslast låg där och väntade. Tiotusentals lårar med välbevarade genetiskt

modifierade stammar av böldpesten. De hade förvarats i Europa i århundraden, perfekt bevarade sedan det förra utbrottet. Och nu hade de modifierats för att bli helt motståndskraftiga mot antibiotika. Och alla var de Kyles. Att göra med precis vad han ville. Ett nytt krig på den amerikanska kontinenten. I hans territorium.

Han skulle bli ihågkommen i århundraden.

Tanken på det hela fick Kyle att skratta högt, men som hans ansikte såg ut liknade det mer ett morrande.

Han skulle naturligtvis behöva rapportera till Rexius, ledaren av hans förbund. Men det var bara en teknikalitet. I själva verket var det han som skulle leda. Alla tusentals vampyrer i hans förbund – och i alla närliggande – skulle lyda under honom. Han skulle bli mäktigare än någonsin.

Kyle visste redan hur han skulle sprida pesten: en last skulle spridas på Penn Station, en på Grand Central Station, och en till på Times Square. Allt perfekt tajmat, mitt i rusningstid. Det skulle få fart på saker. Enligt hans kalkyler skulle hälften av invånare på Manhattan ha infekterats inom ett par dagar, och inom en vecka till, allihop. Den här pesten spreds snabbt, och så som de modifierat den skulle den vara luftburen.

De patetiska människorna skulle naturligtvis spärra av staden. De skulle stänga broar och tunnlar. Förbjuda flygtrafik och båtar. Och det var precis vad han önskade. De skulle låsa in sig själva inför den totala terror som väntade. Inlåsta och döende i pesten, då skulle Kyle och hans tusentals hantlangare ge sig hän åt ett

vampyrkrig av ett slag människorna aldrig skådat. På några dagar skulle de ha utrotat alla i New York.

Och då skulle staden vara deras. Inte bara under marken, utan också över. Det skulle vara startskottet, signalen för alla förbund i varje stad, i varje land, att följa efter. Inom några veckor skulle Amerika vara deras, kanske till och med hela världen. Och Kyle skulle vara den som satt allt i rörelse. Han skulle bli ihågkommen. Den som en gång för alla lät vampyrerna besitta jorden.

Det fanns naturligtvis alltid användning för några kvarvarande människor. De skulle förslava dem som klarat sig, förvara dem i stora uppfödningsskolor. Kyle skulle trivas med det. Han skulle se till att de blev välgödda, så att när helst hans folk kände behov av föda så skulle det finnas ett lager med outtömlig variation att välja ifrån. Alla perfekt mogna. Ja, människorna skulle bli bra slavar. Och utsökta måltider, bara de föddes upp på rätt sätt.

Kyle nästan dräglade vid tanken. Nu låg goda tider framför honom. Och inget skulle stå i hans väg.

Inget. Det vill säga med undantag för det där förbannade Vita förbundet, förskansat under Klostermuséet i parken. Ja, de skulle bli ett horn i sidan på honom. Men inget allvarligt. Så snart han fått tag på den där otäcka flickan, Caitlin, och förrädaren, Caleb, så skulle de leda honom till svärdet. Och då skulle Vita förbundet vara försvarslöst. Inget skulle finnas kvar som stod i deras väg.

Kyle kände vreden flamma upp vid tanken på den där korkade lilla flickan som klarat sig ur hans grepp. Hon hade fått honom att se dum ut.

Han gick nedför Wall Street. En förbipasserande, en kraftig karl, hade olyckan att komma i vägen. När de stötte in i varandra gav Kyle honom en axeltackling för allt vad han var värd. Mannen snubblade meter bakåt och slog in i en vägg.

Mannen, som hade en snygg kostym, skrek åt honom. ”Hörrudu, vad tusan har du för dig egentligen!?”

Men Kyle snäste tillbaka, och mannen ändrade sig snabbt. Med sina en och nittiofem i längd, massiva axlar och råa drag var Kyle ingen man utmanade. Trots sin egen storlek vände mannen hastigt om och började gå. Han visste bättre.

Tacklingen hade fått Kyle att känna sig lite bättre. Men han var fortfarande rasande. Han skulle fånga den där flickan. Och långsamt ta död på henne.

Men nu var inte rätta tidpunkten för det. Han var tvungen att rensa tankarna. Han hade viktigare saker att se till. Skeppslasten. Lastkajen.

Han tog ett djupt andetag och log så småningom igen. Lasten låg bara några kvarter bort.

Det här skulle bli hans julafton.

FEM

Sam vaknade med en mördande huvudvärk. Han öppnade ett öga och insåg att han slocknat på golvet i ladan, i höet. Det var kallt. Ingen av hans vänner hade brytt sig om att fylla på brasan under natten. De hade alla varit för stenade.

Och värre ändå, rummet snurrade fortfarande. Sam lyfte på huvudet, drog ett halmstrå ur munnen och kände en fruktansvärd smärta i tinningarna. Han hade sovit i en märklig ställning och nacken värkte när han vred den. Han gnuggade ögonen för att bli av med sömnen, men den försvann inte av sig själv. Han hade verkligen tagit för mycket kvällen innan. Han mindes bongen. Och så ölen, och så Southern Comfort, och mer öl. Spyan. Och sedan mer hasch, för att lindra alltsammans. Och så kollaps någon gång under natten. När och var mindes han inte.

Han var hungrig men illamående på samma gång. Han kände att han skulle kunna äta en hel trave med pannkakor och mängder med ägg, men samtidigt att det skulle göra honom spyfärdig. Faktum var att han kände för att spy nu på en gång.

Han försökte plocka samman alla detaljer från dagen innan. Han mindes Caitlin. Det gick inte att glömma. Det var vad som verkligen gjort honom skakig. Att hon dök upp så där. Att hon plockat ner Jimbo så där. Hunden. Vad i hela helvete? Hände det verkligen?

Han tittade upp och såg hålet i väggen, där hunden farit ut.

Kall luft strömmade in, och då han visste att det verkligen hänt. Han visste inte riktigt vad han skulle tro. Och vem var den där killen som var med henne?

Killen såg ut som en fotbollsback, men blek så in i helvete. Som om han just klivit ut från Matrix. Sam kunde inte ens säga hur gammal han varit. Det märkliga var att Sam kände det som om han träffat den där killen någonstans.

Sam såg sig omkring, på alla vännerna som tuppats av i olika lägen, de flesta snarkande. Han plockade upp sin klocka från golvet och såg att det var elva på förmiddagen. De skulle sova ett tag till.

Han gick genom ladan och sträckte sig efter en flaska vatten. Han skulle just till att dricka från den när han tittade ned och såg att den var fylld av fimpar. Äcklad ställde han ned den och letade efter en annan. I ögonvrån skymtade han en halvfull karaff med vatten på golvet. Han tog den och drack, och slutade inte förrän han druckit upp hälften.

Det kändes bättre. Han hade varit så torr i halsen. Han tog ett djupt andetag och tryckte en hand mot tinningen. Rummet snurrade fortfarande. Det stank härinne. Han måste ta sig ut.

Sam korsade rummet och lät dörren till ladan glida upp. Det kändes bra med den kalla morgonluften. Tur nog var det molnigt. Otroligt ljust ändå, och han kisade mot dagen. Men inte så illa som det kunde ha varit. Och snön föll igen. Toppen. Mer snö.

Sam brukade älska snön. Särskilt insnöade dagar när han fick vara hemma från skolan. Han minndes hur han gick med Caitlin

till toppen av kullen och åkte pulka halva dagen.

Men nu skolkade han oftast från skolan, så det gjorde ingen större skillnad längre. Nu var snön bara ett elände.

Sam stoppade handen i fickan och drog fram ett hopknycklat paket cigaretter. Han satte en i munnen och tände.

Han visste att han inte borde röka. Men alla hans vänner rökte, och de pushade på hela tiden. Till sist sa han att varför inte. Så hade han börjat för några veckor sedan. Och nu hade han börjat gilla det. Han hostade en del och det gjorde lite ont i bröstet, men han tänkte att vad tusan spelade det för roll? Han visste att det en dag kunde ta död på honom. Men han kunde inte föreställa sig att han skulle leva särskilt länge i vilket fall. Det hade han aldrig. Någonstans i bakhuvudet tänkte han att han inte skulle klara sig till tjugo.

Nu när det hade börjat klarna i huvudet tänkte han på gårdagen igen. Caitlin. Det kändes inte bra. Riktigt dåligt. Han älskade henne. Det gjorde han verkligen. Hon hade kommit ända hit för att träffa honom. Varför frågade hon om deras pappa? Hade han inbillat sig det?

Han kunde knappt tro att hon också var här. Han undrade om deras mamma flippat ur när hon stuckit. Det hade hon antagligen. Förmodligen flippade hon ur just i denna stund. Försökte antagligen spåra dem båda två. Eller så gjorde hon inte det. Vem brydde sig? Hon hade flyttat dem en gång för mycket.

Men Caitlin. Det var annorlunda. Han skulle inte ha behandlat henne på det där sättet. Han borde ha varit snällare. Men han

var bara för stenad vid tillfället. Ändå, det kändes inte bra. Han antog att det fortfarande fanns en del av honom som önskade att allt skulle återgå till det normala, vad det nu var för något. Och hon var det han hade som mest liknade något normalt.

Varför hade hon kommit tillbaka? Skulle hon flytta tillbaks till Oakville? Kanske kunde de hitta ett ställe ihop? Visst, ju mer Sam tänkte på det, desto mer gillade han tanken. Han ville prata med henne. Sam drog ut sin mobil och såg att den blinkade rött. Han petade på ikonen och såg att han fått ett nytt meddelande på Facebook. Från Caitlin. Hon var vid den gamla ladan.

Perfekt. Det var dit han skulle.

*

Sam parkerade och gick över tomten bort mot den gamla ladan. ”Den gamla ladan” var allt de hade behövt säga. De visste båda vad det betydde. Det var stället dit de alltid gick när de var i Oakville. Det var på baksidan av en egendom med ett tomt hus till salu som redan varit på marknaden i årtal. Huset bara stod där, tomt, eftersom priset var alltför högt. Ingen kom någonsin ens och tittade på det, vad de visste.

Och långt in på tomten, en bra bit bort, hade de hittat den där riktigt läckra ladan som bara stod där helt tom. Sam hade hittat den en dag och visat den för Caitlin. Ingen av dem såg något ont i att hålla till där. De avskydde den lilla husvagn där de kände sig instängda med mamman. En natt hade de stannat där till sent, pratat och grillat marshmallows över den där häftiga spisen, och de hade somnat båda två. Efter det hade de slagat

över där ibland, särskilt när saker och ting blev alltför knäppa därhemma. De hade i alla fall sett till att den kom till användning. Efter några månader kändes det som att det var deras ställe.

Sam gick över tomten, med spänst i steget nu när han såg fram emot att träffa Caitlin. Han var redan klarare i huvudet, inte minst efter att ha slurpat i sig en stor kaffe från Dunkin' Donuts i bilen på vägen dit. Han var femton och visste att han inte borde köra. Men det var ännu några år tills han kunde ta körkort och han hade ingen lust att vänta. Än hade han inte blivit stoppad. Och han visste hur man körde. Så varför vänta egentligen? Kompisarna lät honom låna deras pickup, och den dög gott åt honom.

När han närmade sig ladan undrade Sam om den där stora killen skulle vara där med henne. Det var något med den där killen... något han inte kunde sätta fingret på. Och han kunde inte begripa vad han gjorde tillsammans med Caitlin. Var de ihop? Caitlin hade alltid berättat allt för honom. Varför hade han inte hört om honom förr?

Och varför frågade Caitlin plötsligt om deras pappa? Sam var arg på sig själv, han hade verkligen något nytt som han hade velat berätta för henne. För bara några dagar sedan hade han äntligen fått svar på en av sina förfrågningar på Facebook. Det var deras pappa. Det var verkligen han. Han sa att han saknade dem, att han ville träffa dem. Äntligen. Efter alla dessa år. Sam hade redan svarat. De hade börjat prata igen. Och hans pappa ville träffa honom. Träffa dem båda. Varför hade han inte bara berättat det

för henne? Men nu han hade i alla fall chansen att göra det.

Snön knarrande under kängorna där han gick, och snön som föll allt kraftigare runtom, och han började känna sig glad igen. Med Caitlin i närheten skulle saker kanske bli som vanligt igen. Kanske hade hon dykt upp i rättan tid, just när han var som mest strulig, för att hjälpa honom ta sig ur det. Hon lyckades på något sätt alltid med det. Det här var kanske hans chans.

Han satte handen i fickan för en till cigarett, men stoppade sig själv. Han kanske kunde få rätsida på saker.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.